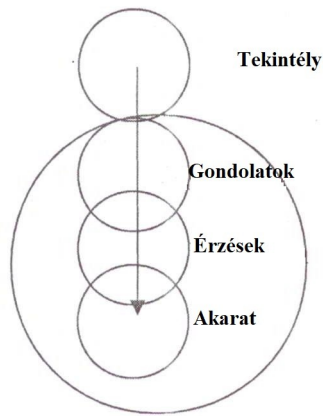

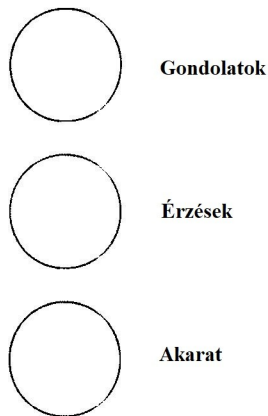
Armen Töugu előadása 2013. 08. 27-én Hardufban, „A béke gyakorlásának hetén”

Tegnap a szellemi út alapelveiről volt szó, az előadás során világossá válik, el kell-e még egyszer ismételni, de először egy kis történelmi áttekintést szeretnék tenni az emberiség szellemi útja kapcsán. A helyzet az, hogy a szociális hármass tagozódás az emberiségnek azzal a fejlődési szakaszával áll kapcsolatban, amelyben most vagyunk. Ez nem minden korszakra való univerzális eszme, hanem éppen a korunk számára aktuális. Ha az ősi Egyiptom korát vesszük, akkor az emberiség ott szellemileg és lelkileg más szakaszban volt, és szociális hármass tagozódásról ott egyáltalán nem lehetett szó. Ha elképzeljük az ősi egyiptomi ember lelkét, akkor az másmilyen szerveződésű volt, mint a modern ember lelke. Az antropológiából tudjuk, hogy a lélekben három lelki erő hat – gondolkodás, érzés és akarat, és az ősi Egyiptomban ezek kapcsolata másmilyen, radikálisan másmilyen volt, mint a modern emberiségben. A lelki erőknek olyan kapcsolata ma a kisgyermeknek figyelhető meg. A gondolatok, érzés és akarat közvetlenül átmennek egymásba – ilyen a kisgyermek állapota. Ahogy mondani szokták, ami az ember fejében van, az van a nyelvén is. Észre lehet venni, hogy a lelki életnek ez a közvetlensége fokozatosan eltűnik, amikor az ember felnő. Az ősi egyiptomiaknál a lelki élet ugyanolyan volt, mint a kisgyermeknek. De nem meglepő, hogy a kisgyermek fejlődési szintje az egész emberiség múltbeli fejlődési szintjének felel meg. Ebben az ontogenezis ismert alapelve jelenik meg. Az egyes individuum fejlődési szakaszai megismétlik az egész faj fejlődési szakaszait. És látjuk, hogy a kisgyermek fejlődéséhez egy meghatározott szociális struktúrára van szükség. Az egyáltalán hármass tagozódású, ahogyan mi értjük. A kisgyermeknek tekintélyre van szüksége. Ez egy teljesen másmilyen szociális berendezkedés, mint az, amire mi gondolunk, amikor a szociális hármass tagozódásról beszélünk. Az ősi Egyiptomban, mivel a lelki felépítés megfelelt a mai gyermeki lelki felépítésnek, úgy az egész szociális berendezkedés is tekintélyelvű volt. Ha ott valaki arra jutott volna, hogy bevezesse a szociális hármass tagozódást vagy például a demokráciát, akkor az teljesen lerombolta volna az emberiség jövőjét. Ott szükséges volt egy felsőbb szellemi vezetés, és ezt a vezetést az istenek képviselték, és az ő földi képviselőik voltak a beavatottak, a papok és a fáraó. Ma az óvodai gyerekcsoportokban a nevelő a fáraó szerepét tölti be. Ha az óvodában nincsen fáraó-nevelő, hanem antiautoriter nevelés van, akkor az ilyen nevelésnek negatív következményei lesznek ezeknek az embereknek az életében. A gyermekkorban az egészséges tekintélyelvűség felnőttkorban szabadsághoz vezet. A gyermekkori tekintély hiánya felnőtt korban függőséghez vezet. Ezért a kérdés mindig ez: milyen fejlődési szakaszban áll a modern ember, és mire van szüksége a további lépésekhez. A modern ember egy meghatározott küszöbhez ért, sőt át is lépte ezt a küszöböt, és ennek a küszöbnek az átlépésekor a lélekben ennek a három erőnek a kapcsolata megváltozik.

Rajz a táblán:

ha itt vannak az akarat, érzés és gondolat területei az emberben, akkor az egyiptomiaknál ezek erős kapcsolatban álltak egymással, ez egy egységes rendszer volt. És az irányítás pedig egy középpontból, a tekintélyből jött. Onnan ereszkedtek le az impulzusok, azok a lelkekig jutottak, és a folyamatban már az egész élek teljességgel részt vett.

A modern emberben végbement ennek a három erőnek a szétválása. Vagyis a gondolatok tudnak teljesen külön élni, az érzések külön, az akaratok külön.

A szellemtudományban ezt a személyiség széthasadásának nevezik. Vagyis az ember képes gondolni egyet, egy másikat érezni, és egy egészen más harmadikat beszélni vagy tenni. Ez

valami olyan, ami a kisgyermeknél lehetetlen. Így gyakran keletkezik probléma önmagunk megértésében: ki vagyok én, az, aki valamit érez, valamit gondol vagy valamit akar. Rudolf Steiner ezt a változást az emberiségnek a küszöbön való átlépésével kapcsolta össze. A szellemi fejlődés útján, ha az ember eljut a küszöbíg és átlépi, a három lelki erő szétválk és függetlenné válik. A szellemi gyakorlatok alapján épp e szétváláshoz vezetnek. Van például gyakorlat kívülről magunkra nézni, az érzéseinkre, a gondolatainkra, a cselekedeteinkre. Ezeket a gyakorlatokat végezve, fokozatosan elválasztod ezt a három erőt. Például képességet kapsz valamilyen eseményekre nézni, melyek korábban kibillentettek az egyensúlyból, és most ezt teljesen semlegesesen meg tudod figyelni. Ez annak a jele, hogy a gondolataid és érzéseid már elválasztódnak egymástól. Valamilyen emlékkép már nem ragad meg az érzéseidben. Leírható egy olyan szituáció, amikor az ember érez valamit, de ezek az érzések nem mennek át az akaratba, a cselekvésbe. Ez szintén az egyik szellemi gyakorlat, megtanulni úgy érezni, hogy ne lépünk rögtön cselekedetbe, amit ez az érzés előidéz. Ilyen módon az érzések elválasztódnak az akaratától. Ezek a gyakorlatok a beavatás szellemi útjához tartoznak, de a személyiség hasadásához vezetnek. Évezredekén át végezték olyan emberek, akik át akarták lépni a szellemi világ küszöbét, akik beavatáson akartak átmenni. De ennek eredménye az lett, hogy eleinte az egész emberiség, gyakorlás nélkül az érzés, gondolat és akarat szétválasztási folyamatába került. Ez a képesség kapcsolatban áll a tudati lélekkel. A tudati lélek a lélekben az az erő,

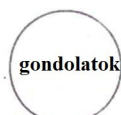
amelyik képes külön a gondolatokkal foglalkozni, külön az érzésekkel és az akarattal, nem lehetővé téve, hogy az egyik rögtön átmenjen a másikba. Olyan korban élünk, amikor az emberiségben ez a képesség már megszületett. Természetes módon úgy hat, hogy az embereknél végbemegy a lelki erőnek ez a széthasadása. Az ilyen emberek közössége számára a szociális berendezkedés nem lehet ugyanolyan, mint az ősi Egyiptomban volt. Ennek számolnia kell azzal a ténnyel, hogy az ember lelke három szférában él, a gondolatokban, érzésekben és akaratban, melyek nem feltétlenül állnak egymással kapcsolatban. A szociális hármasság tagozódása, amely azt mondja, hogy a szférák mindegyikének a saját törvényei szerint kell élnie, ami annak a ténynek a tükröződése, hogy van a gondolkodás szférája, amely a saját törvényei szerint él a lélekben, az érzések szférája és az akarat szférája. Pontosabban egy átmeneti szakaszban vagyunk, ahol ez egyre inkább megnyilvánul.

Az ilyen ember számára a probléma a következő: ha végbement nála a személyiség széthasadása, akkor találnia kell magában még egy erőt, amelyik helyesen szervezi a lelki életnek ezt a három független területét. Ez az erő az ember Énben él. A magasabb Én princípiumának lehet nevezni. Ha ez a princípium nem hat, akkor az ember egyre jobban elveszti önmagát, lelki káoszba zuhan. Leggyakrabban az fordul elő, hogy e közül a három erő közül az egyik dominál, úgymond nagyobb hatalma van a többi felett.

Ha a természetes kapcsolat már

megszakadt, és mondjuk a gondolkodás, a képzelet élete dominál, az e veszély keletkezik, hogy az ember az egész élet külső megfigyelőjévé válik, közömbössé, akinek nincs impulzusa a cselekedetre. A két másik erőnek nem lesz lehetősége ezt az egyoldalúságot valahogy kiegyenlíteni.

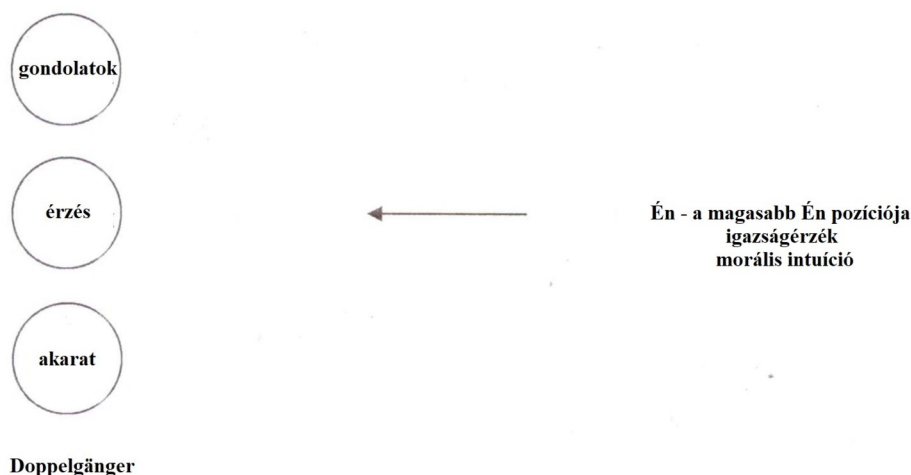
Ha az akarati szféra dominál, akkor az ember egy olyan akarati szörnnyé változik, akinek az akarata nemcsak önmagát, hanem mindenki mást is uralni fog.

Ha az embernél az érzések dominálnak, az emóciók emberévé alakul, minden határ nélkül.

Az individuum lelki erőinek a szétválása elvileg a társadalomban is tükröződik. A szociális életben is végbemegy ez a szétválás a szükséges módon. Ha nincs központi szervezőerő, amely az ember magasabb Énjével áll kapcsolatban, akkor szociális megbetegedések keletkeznek, mint ahogy az egyes lelkekben lelki megbetegedések keletkeznek.

A szellemi tanítványságban leírják azokat az utakat, hogyan tanulja meg az ember magasabb Énje helyes módon harmóniába hozni ezt a három lelki szférát. Ez a harmonizáció az igazságérzék fejlődésével kezdődik. Az igazságérzék egy észlelőszerv. Fizikai hordozója nincsen, éteri szinten jelenik meg. Meghatározott gyakorlatokat kezdenek, hogy az igazságérzékét fejlesszék, ami közvetlen észleletet ad – ez igaz, ez hamis. Röviden elmondom, tegnap részletesen beszéltem erről. Az igazságérzék fejlődése olyan módon megy végbe, hogy megtanulod ezt három lelki erőt magadon kívül szemlélni. Nem egyiket, vagy a másikat, hanem mindhármát. Vagyis a gondolatok, érzések és akarat kihelyezését végzed. Ez a doppelgänger. És magadat egy másik pozícióban érzed, amit a magasabb Énnek nevezünk. Az igazságérzék megtapasztalása keletkezik.

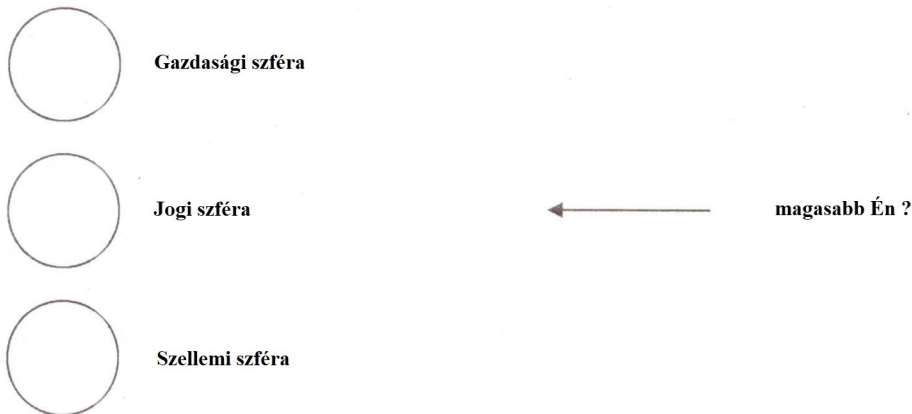

Az érzés olyan, hogy egy új érzékszerv nyílik fel benned. A szív területén egy intuitív tapasztalat keletkezik, hogy valami igazzal vagy hamissal találkozol. Útikalauzzá válik a cselekedeteidben. Az ember találkozik valamilyen élethelyezettel, az első lépés, amit tennie kell: a kihelyezés – egy másik pozícióba kell kerülnie a helyzettel kapcsolatban. Ha nem sikerül ezt a pozíciót vennie, akkor később kell, az esti visszatekintés idején, de ha gyakorolsz, akkor már egyenesen magában a helyzetben meg lehet tenni. A lények, hogy megtanuljuk itt és most megtenni. Akkor ennek a helyzetnek a megfigyelése egy olyan tapasztalást ad, Rudolf Steiner ezt morális intuíciónak nevezi, hogy milyen cselekedet várható el tőled, a magasabb Énedből kiindulva. Egy morális intuíció keletkezik, tudod, hogy milyen cselekedetet kell végrehajtani, hogy az igazságérzeted azt mondja – igen, ez helyes. Keresheted ezeket a cselekedeteket, és észreveszed, hogy ha így teszek, akkor az igazságérzék nemet mond, ha úgy teszek, akkor az igazságérzék igent. Ez hasonlít ahhoz, mint amikor valaki zeneművet hallgat, és észreveszi, hol hamis a hang, vagy hol helyes minden. Minden cselekedet olyan, mint egyfajta hang a kompozícióban. Olyan hangokat keresel, amelyek összhangban vannak a környezettel. Amikor megvan ez a megtapasztalás, a morális intuíció, utána a morális fantáziát keressük, ennek a feladatnak a konkrét alkalmazását időben és térben. A feladat konkrét részletekkel bővül, mint ideális terv konkrét részletekkel bővül. Ez hasonlít a művészeti alkotásra, ahol a művész egy bizonyos ideát külsőleg látható öltözékbe öltöztet, ugyanígy a morális intuíció képzeletbe öltözik. Aztán jön a morális technika kérdése, ez azt jelenti, hogy még meg kell tenni, vagyis a részletesen kidolgozott fantáziát megvalósítani. Ily módon a lelki élet három szférája ismét egyesül egymással. Az egyesülés forrása, középpontja a szív. Nem az értelem, nem a gyomor, hanem éppen a szív. Ott, ahol ez az igazságérzék van, ott van a három szféra új harmonizációjára a kiinduló pont. Ha az ember a saját szellemi útján jár, akkor ezt tanulja – hogyan hozza új harmóniába a három lelki erejét, a szívcentrumból, az igazság érzékeléséből kiindulva.

A kérdés ez: a szociális organizmusban hol találhatjuk meg ezt a központot, ami a három szféra kapcsolatát összhangba hozná? Ha a szociális hármas tagozódást olyan módon értjük, hogy azoknak egymás között együttműködni kell, tárgyalniuk stb., akkor ez hasonló lehet arra az állításra, hogy az ember ezt mondja: itt vannak az érzéseim, gondolataim és az akarat – ezeknek egymás között meg kell egyezniük, és megnézem, mire jutnak. Akkor az ember Énje passzív marad, és ezzel a három erővel az megy végbe, amit már vázoltam –

káosz kezdődik, a személyiség széthasadása, megbetegedés. Ugyanúgy, ahogy a három lelki erő önmagától nem szerveződik a lélekben a magasabb Én jelenléte és aktív részvétele nélkül, ugyanúgy a szociális organizmus három szférája sem fog önszerveződni még egy tényező megléte nélkül. Ez a tényező, azt gondolom, a társadalmi hármas tagozódás felépítésére irányuló minden törekvés alapvető kérdése. A lélekben ez az ember magasabb Énje az igazság észlelésével. A kérdést így lehet feltenni: mi felel meg a szociális organizmusban az ember magasabb Énjének az igazság észlelésével? Ha veszünk egy szociális organizmust és megkérdezzük: hol található ennek a szociális organizmusnak a magasabb Énje? Ott van a gazdasági szféra, a jogi szféra, a szellemi szféra – de hol van a magasabb Én?

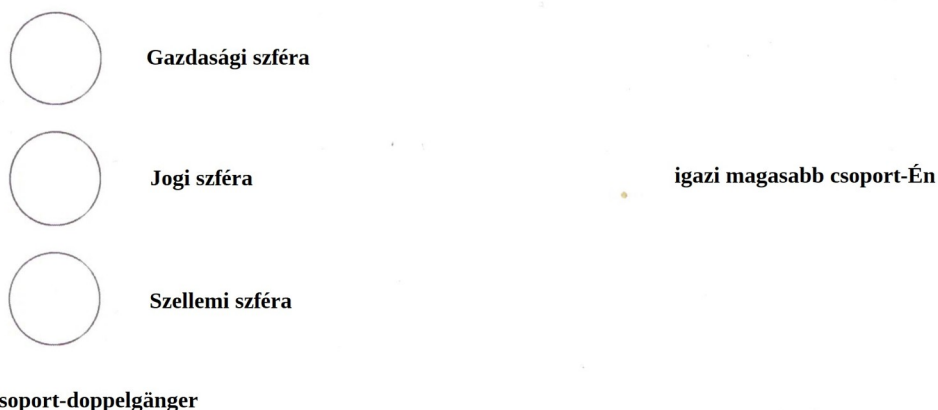
Szociális organizmus:

Válasz a teremből: Az embercsoport szellemi lénye? A szociális organizmus magasabb Énje?

Itt kezdődik az első probléma, mivel a szociális organizmusban van egy csoport-doppelgänger is és a csoport igazi magasabb Énje is. Már itt egy olyan kérdés merül fel, hogyan lehet megkülönböztetni a csoport doppelgängerét a csoport igazi magasabb Énjétől?

Szociális organizmus:

Hangok a teremből: Még egy kérdés van, hogy milyen szférában van ez a csoport? A szellemiben?

Milyen szférában van a csoport magasabb Énje? Ez egy önállóan ható tényező. Természetesen ha mindent mint szellemi vizsgálunk, akkor minden a szellemre vonatkozik. Tegnap beszéltem arról, hogy elviekben szellemi nézőpontból minden lény-szerű, minden lény, minden szellemi. Ha ez még úgy néz ki, mint egy dolog, akkor ez maja, illúzió. De ha ezt a finom megkülönböztetést végezzük el – magában a szellemi szférában még van a magasabb Énnek a szférája, amely minden más szféra számára – beleértve a szellemi szféra többi részét is – szervező kell, hogy legyen. Itt finom differenciáláshoz jutunk, ha egyszerűen a szellemi szféráról beszélünk, annak ezt a szférát (jogi), ezt a szférát (gazdasági) kell szerveznie, akkor gyorsan fellép a szellem diktátuma. A szellemi szférában sok más lény is lehet. Ez lehet valamilyen angyal, nem az ember Énje, hanem az angyala. Vagy még valamilyen másik szellemi lény. Ha nem ismerjük pontosan ezt a magasabb Ént, hanem valaki más kezdi el a lelki élet szervezését, akkor olyan probléma előtt állunk, hogy az ember szellemileg függő lesz. Egy független tényezőnek kell lenni, egy lénynak, ami magasabb Énként jelenik meg, és ennek a három szférának a kölcsönhatását szervezi, Ugyanez a helyzet itt (a szociális szférában). Ha a csoport képes megtalálni a csoport Énjét, akkor a csoport valójában egy olyan pozícióban lesz, ami analóg annak az embernek a pozíciójához, aki megtalálta a maga Énjét.

Kérdés a teremből: Ez egy embercsoport?

Igen, ennek egy embercsoportnak kell lenni, amelyik hordozó, pontosabban akik képesek létrehozni azt a teret, melyben a szociális organizmus magasabb Énje beszélni tud. Ez nem kell, hogy az organizmus összes tagja legyen, de ha nincs ilyen hely, akkor ez az organizmus az Énje nélküli. Ez olyan, mint ahogy az éteri szív bizonyos értelemben az ember magasabb Énjének hordozója, amely igazságérzetként, belső hangként – különbözőképpen nevezik – nyilvánul meg. Ugyanígy a háromtagú organizmusban kell hogy legyen egy hely, egy külön organizáció, ami az organizmus magasabb Énjének a hordozója.

Kérdések:

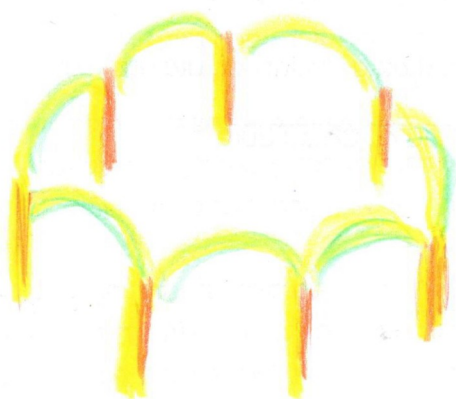
Következik-e ebből, hogy a szociális hármass tagozódás csak azok számára az emberek számára felel meg, akik szellemi úton járnak?

Nem. Magában a szociális organizmusban sok ember lehet. Ott lehetnek gyermekek is, felnőttek is. Ez lehet egy iskola. Az iskolában van a kollégium. A kollégiumban akkor kell hogy legyen pár ember, akik képesek párbeszédben állni ennek a szervezetnek a magasabb Énjével. Például Németországban a kollégiumban van még egy belső kollégium.

Következik-e ebből, hogy a csoport vezetőinek, főnökeinek olyan embereknek kell lenniük, akik ehhez szellemi utat követnek?

Ez emberek olyan csoportja kell, hogy legyen, akik képesek egy teret létrehozni, amelyben ennek az organizmusnak a magasabb Énje él. Ha nincsen ez a tér, akkor ez hasonlít arra az emberre, akinek nincs ez a szerve (az igazságérzékre, az éteri szívre, a magasabb Én pozíciójára mutat). Neki nincs kontaktusa a magasabb Énjével. Nincs esélye, hogy helyes módon szervezze ezeket a lelki erőket. A doppelgängernek, és nem a saját magasabb Énjének inspirációja alatt fog állni. Vagy valamilyen más lénynek, de nem a saját magasabb Énjének inspirációja alatt. Ugyanez lesz a szociális organizmussal, amelyben a három lelki erő szétvált, de nincsen a szervezet magasabb Énjének hordozója. Vagy a szociális organizmus doppelgängere fogja inspirálni, az ilyen döntések, mintha a kollégiumé lennének, vagy valamilyen másik lény, de nem a magasabb Én. A szociális organizmus alapelve azon alapszik, hogy ne más lények által inspirálódjon, hanem ennek az organizmusnak a magasabb Énje által. A szociális hármas tagozódás nem különböző, akár magasabb, akár alacsonyabb, más lények inspirációját jelenti, hanem az organizmus magasabb Énjének az inspirációját. Ma ebéd után („A béke gyakorlásának hete” programjának keretein belül) módszertanilag foglalkoztunk az ilyen csoport-tér felépítésével, ahol egy ilyen csoport számára a csoport magasabb Énje meg tud jelenni.

Bármely szociális organizmus magasabb Énje egy különös lény. A különössége abban áll, hogy csak akkor hat, amikor a vele kapcsolatban álló csoport tagjai teljes tudatban vannak, és a saját magasabb Énjükben. Ez azt jelenti, hogy először mindenki elvégzi az individuális munkát. A saját doppelgängerét félre kell tennie, elválasztania magától. A másik ember Énjét kell észlelnie. Akkor a csoport tagjai egy éteri teret tapasztalnak, amely szívtől szívig egy áramlatként megy, egy olyan éteri szubsztanciát tapasztalnak, amely betölti a teret és szívtől szívig áramlik. Egy éteri szív keletkezik a csoport számára, és nem egy individuum számára.

Rajzol a táblára. Ha oldalról nézzük, így néz ki. Minden individualitás mint egyfajta oszlop, és ilyen ívekkel kapcsolódnak egymáshoz.

És az ívek tartják ezt a konstrukciót, a kupolát. A kupola – a csoport magasabb Énje.

Akkor valójában mondhatjuk, hogy nem hét résztvevő van itt, hanem nyolc. Hét emberi Én, egy csoport-Én. Ezek együttműködnek. Ez nem úgy van, hogy a csoport Énje diktál, ez egy együttműködés. Ahogyan az Én-tudat ismét elmegy, és az ember egyesül a doppelgängerével – az oszlop eltűnik. És amikor minden hordozó eltűnik, a magasabb csoport-Én elmegy. Ezért is irreális, hogy az ilyen csoporttudat állandóan, folyamatosan fenntartható. A mi időnkben ez még lehetetlen, a jövőben lehetséges lesz. A mi időnkben időről időre megtehető, a tér létrehozható, és ha az ilyen kollégiumban mindhárom szféra képviselői részt vesznek, akkor mindenki a saját szférája számára kapja meg a feladatot az ezzel a lénnel való párbeszéd folyamán. Pontosabban nem megkapja, hanem megismeri a feladatát ennek vagy annak a szférának a képviselője. És ilyen módon ennek a három szociális szférának lehetősége van a saját magasabb Énjéből szerveződni. A keresztény tradícióban ezt a szellemet különböző módon nevezik, Szent Szellemnek vagy Gyógyító Szellemnek, mivel gyógyító módon hat a szociális szervezetre, vagy az Igazság Szellemének, mivel megfelel annak, amivel az ember mind igazságérzővel rendelkezik. Különböző minőségei vannak. A (háromtagú) szociális organizmus ideája abban áll, hogy megtanuljuk ezt a három szférát nemcsak elválasztani egymástól – a tanítványság szellemi útjának ez az első lépése, gyakorlatokat végzel, elválasztod a gondolkodást az érzéstől, az akarattól. a második lépés pedig ezek összeszervezése, és ez a lépés már bonyolultabb, mint egyszerűen szétválasztani őket. A szociális hármas tagozódásban két feladat van, az első – a három szféra szétválasztása, az, amit az individuális szellemi úton mint gyakorlatokat végzünk és a gondolkodás, érzés és akarat szétválasztódik, a második – az új megszervezésük a magasabb Énből kiindulva. Gyakran előfordul, hogy az emberek a szociális hármas tagozódás alapján igyekeznek szerveződni, szétválasztják ezt a három szférát, de nem találják az útját, hogy a magasabb Én inkarnációja számára létrehozzák a szervet, akkor ez a három szféra konkurálni kezd egymással, és az egyikük megszerzi a hatalmat. Mindent előlről kell kezdeni.

Kérdések:

Ezek a képviselők, akik egy ilyen irányító bizottságba gyűlnék össze, szükséges-e, hogy a saját szférájukon belül mindegyikük tekintéllyel rendelkezzen, hogy az, amit magukkal hoznak, meghatározza a szférájukban az életet, vagy elegendő, hogy egyszerűen képviselők legyenek, például egy közgazdász, egy szellemi vezető, egy politikus?

Ez ugyanolyan kérdés, mintha azt kérdezném: az, amivel a magasabb Én impulzusokként rendelkezik, kell-e, hogy elegendő szellemi erejük legyen, hogy valóban megszervezzék ezt a három szférát, vagy nem kell. Az impulzusok megvannak, minden megszerveződik... A mai időkben nehéz elképzelni, hogy a szellemi, nem az a szellemi szféra, hanem éppen a magasabb Én, tekintéllyel rendelkezhet. Rudolf Steiner mondta, hogy a korunkban demokrácia nem lehetséges. A demokrácia – már illúzió. Most az emberiség felébred annak megértéséhez, hogy a demokrácia mögött mégiscsak egy kis embercsoport áll, amelyik szellemileg irányítja a szociális életet. Steiner mondja, hogy nem az a kérdés, hogy ne legyenek ilyen emberek. Azt mondja: a kérdés az, ki végzi ezt, kivel működnek együtt, ilyen pozícióban állva, ezek olyan emberek, akik ennek az organizmusnak a magasabb Énjével működnek együtt, vagy olyan emberek, akik ennek az organizmusnak a doppelgängerével működnek együtt? Azt gondolom, kell még néhány száz év, amíg a szélet társadalmi tudatban ez az ismeret annyira meggyökerezik, hogy például egy állam keretein belül lehessen egy emberi kollégium, melynek a tekintélyét elismernék, és amely a magasabb Énnel működne együtt (ennek az államnak a magasabb Énjével). Kicsi szociális organizmusban, nem egy egész országban, ez gyorsabban lehetséges.

És ezeket az embereket, akik a kollégiumban ülnek, demokratikus úton fogják választani?

Nem, nem demokratikus úton lesznek választva, hanem a saját szellemi fejlődésük útján érkeznek. Amikor ebéd után ezeket a gyakorlatokat végeztük, ott volt egy nagy kör emberekből, de nem mindenki volt ebben a térben. Ez nem választás kérdése – téged megválasztunk, hogy ott legyél, hanem a kérdés ez: az ember odamegy vagy nem.

Tegyük fel, hogy van egy kicsi szociális organizmus, hét emberből álló csoport, kettőt közülük a doppelgängerük irányít, öten pedig tudják tartani a kupolát – lehetséges-e ilyen?

Akkor ez úgy fog kinézni, hogy öten tartani fogják a kupolát, ketten pedig nem lesznek ebben a közös szellemi térben, ahol az inspiráció(a felsőbb Én inspirációja) történik. De akkor érthető, hogy ennek a csoportnak a felsőbb Énje meghatározott, az adott konkrét szituációval kapcsolatban álló feladatokat állít ez elé az öt ember elé, hogy ketten nem velük vannak. Ez a feladat ezeknek az embereknek a közös karmájához kapcsolódik. Ez szintén karma, ha a csoportban ilyen megosztottság van.

A magasabb Én és a doppelgänger közötti viszony, ez eltaszító, elkülönülő kapcsolat, vagy végső soron át kell őt ölelnünk?

Ez két gesztus, melyeket ebbe a sorrendben is végeznek – kihelyezés, aztán átalakítás és befogadás. Az ember egész fejlődése ezekben a gesztusokban megy végbe. Mondjuk az állatvilág az asztráltestünkből kihelyezett szenvedélyek. Ha ezeket az állati szenvedélyeket ugyanazzal az energiával hordoznánk, mint ahogyan az például az oroszánban él, akkor sohasem jutottunk volna el tiszta tudatra. Ha ezt megelőzően a dinoszauruszokat nem helyeztük volna ki ... Ha azok még mindig bennünk ülnének... Ez az előadóterem egészen

másként nézne ki. Most ezek rajtunk kívül, vagy általában az asztrál-világban futkosnak. Az utolsó kihelyezés lesz a doppelgänger. A doppelgänger szintén ki lesz helyezve, az emberen kívül fog futkosni. Rudolf Steiner leírja ezt – 2000 év múlva az emberiség két részre oszlik. És a második feladat ezután keletkezik.

És ez a két folyamat, az individuális és a csoportra vonatkozó, párhuzamosan kell hogy végbemenjen, hogy előbb az individualitásnak a doppelgängert ki kell helyeznie, és azután jön a csoport? Miért kell itt egyáltalán csoport?

Valójában ez egy hosszú kérdés. Három kérdés volt... De ezt mondanám: ha a gyermek fejlődésére tekintünk, akkor a fejlődésének minden szakasza megfelelő szociális környezetet igényel. Amíg a kisgyermeknek tekintélyre van szüksége, olyan szociális környezetre van szüksége, amit a tekintély vezet. Amikor eléri a serdülőkort, és kinő ebből, akkor már másik szociális berendezkedésre van szüksége, de ha folytatódik a tekintély, akkor az már visszatartja őt a fejlődésben. Az emberiség belső fejlettségének szintje és a külső szociális berendezkedés meg kell, hogy feleljen egymásnak. De vannak ideiglenes elmozdulások – akár túl korán, akár túl későn. Akkor a fejlődésben zavar következik be. Lehet, hogy az ember az anya tekintélye alatt áll, amikor már negyven éves. Ez betegséghez vezet. Lehet fordítva is, hogy a gyermek előtt egyáltalán nem állt tekintély, tekintélyellenes nevelést kapott. Később ez őt szintén szociális problémákhoz vezeti. Nagyon nehéz lesz megtalálnia a saját felsőbb Énjét – mint önmagában a tekintélyt. Fontos, hogy ez együtt haladjon. Most vannak úgymond doppelgänger-erők az emberiség fejlődésében, melyek mindent megtesznek, hogy új szociális felépítmény ne keletkezzen, hanem a régiék maradjanak. Ez természetesen visszatartja az emberiséget a fejlődésében. Ez hasonlít ahhoz, mint amikor a szülők nem szeretnék elengedni a gyermeket és folytatnák tekintélyvel manipulálni őt.

Ha a közösségben vannak olyan emberek, akik a fejlődés különböző stádiumaiban vannak, tegyük fel, az emberek egy részének még tekintélyelvű irányításra van szükségük, a másik rész már képes a magasabb Énből jövő utasítások szerint irányítani magát, akkor milyen irányítást kell megvalósítani a csoportban?

Valójában a szociális hármas tagozódásban is megjelenik, hogy minden szféra a saját törvényei szerint kell, hogy éljen. Differenciálódás már ott is van. Csak még bonyolultabb lesz, figyelembe véve azt, ami elhangzott a kérdésben. Vannak olyan felnőttek, akik tekintélyt keresnek. Ez tényleg így van. Ők olyan csoportszellemet fognak keresni, melyek számukra tekintély-szellemek lesznek. Rudolf Steiner a jövőre nézve a szellemi tanítványok elé állította ezt a feladatot is. Azt mondta: a ti feladatotok lesz többek között, hogy amikor ilyen csoportszellemek gyűjtik össze a tekintélyt kereső embereket, akkor lehetőség szerint – ez egy bonyolultan megfogalmazható feladat – hogy csökkentsétek az ebből adódó kárt. Ha van egy olyan embercsoport, amelyik feltétlenül maffia-struktúrában akar élni, akkor természetesen megpróbálják ezt megtenni. A jövőben többek közt az ezoterikusok számára az lesz a feladat, hogy álljanak a keresztapa helyére, hogy ezt a maffia-szerkezetet felülről átalakítsák és ezeket az embereket fokozatosan kivezessék ebből a függőségből.

Bevezethető-e a hármas tagozódás állami és világi szinten? Lehet-e hármas tagozódást építeni a kibucban?

Ma ebéd után, amikor a csoport összegyűlt, ugyanez a kérdés merült fel – hogyan lehet a hármas tagozódást állami szinten felépíteni. Az első lépés az volt, hogy előbb két ember közé kell szellemi teret építeni, ennek a kérdésnek a hordozói között. Ez az első lépés. Fel lehet építeni, de először az első lépést kell megtenni. És hogy hány lépés lesz, amíg ez az állam szintjén felépül, nem tudom. Egyelőre az első lépésig jutottunk, ez elég sok időt igényelt. Természetesen, lehet, de nem tudom, ez lehet a 12. lépésen, lehet a 24.-en, De előbb meg kell tenni az elsőt, aztán a másodikat, stb.

Lát-e ön valamilyen országot, amelyik előbbre jár ebben a tekintetben?

Nekem úgy tűnik, hogy itt (Izraelben) van egy hatalmas potenciál, mivel itt szellemi potenciálról van szó. A szellemi potenciál itt hatalmas. Ez módszertan kérdése. Mondjuk Amerikában nagyon kevés ez a potenciál. Ott a doppelgänger erő annyira erősek, hogy bármely csoportmunka néhányszor több időt és energiát igényel, mint itt vagy Közép-Európában. Keleten más a probléma, ott van közösségiség, de a csoport-doppelgänger hatása érvényesül. Az individualizációnak még végbe kell mennie.

Van-e a világnak olyan övezete, vagy város vagy község, amelyik így működik?

Ilyen szinten most nincsen. Steiner reménykedett, hogy amikor az első világháború idején teljes volt a káosz, sok ember tudata áttörheti ezt. De nem történt meg. A régi gondolatformák annyira hatékonyak, hogy új káoszra van szükség, hogy elveszítsék a hatalmukat. A kérdés nem az, hogy megússzuk a katasztrófákat, hanem az, hogy katasztrófa után lesznek-e ilyen hordozói a magasabb csoport-Énnek, akik fokozatosan szociális hármas tagozódást tudnak maguk körül megvalósítani.

Lehetséges-e ez a nemzetállam keretei között, amikor a nemzet doppelgängerei uralkodnak? (arra a szellemi potenciálra gondolva, amire Izrael kapcsán rámutattunk, ahol annyira erősek a nemzeti törekvések)

Individuális, és nem állami potenciálra gondoltam. Azoknak az embereknek az individuális potenciáljára, akik itt élnek. Hiszen az építés mégis az individuumoktól indul.

Ha ők a saját nemzetiségükhöz kötődnek, nem juthatnak el a magasabb Énjükhöz.

Ez teljesen igaz, hiszen ilyen emberek is vannak. Egyszerűen vannak más módon emberek is.

[https://ellvik.com/2014/12/05/духовный-путь-и-социальная-трехчленн/](https://ellvik.com/2014/12/05/духовный-путь-и-социальная-трехчлен/) Fordította: Rákos Éva